

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Sonnetter [1]

Citation: Ploug, Carl: "Sonnetter [1]", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 231. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid77391/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

II. BLANDEDE DIGTE.

Sonnetter.

1.

En Stemning.

En Stemning er en Sommerfugl, der skyder
Sin trange Puppe af og kjæk sig svinger
I Lysct frem paa farvesprængte Vinger;
Men næste Stund dens Livstraad Døden bryder.

Den er en Tone, som slaas an og klinger;
I Sjælens Sangbund et Moment den lyder,
Saa bort i Luftens Strøm den atter flyder,
Og ingen Kalden den tilbage bringer.

Paa Pennens Spids jeg Sommerfuglen spidder
Og fast den hæfter paa Papirets Flade,
Hvor bævrende af Liv endnu den sidder.

Men Du skal ikke gjenme disse Blade:
Thi al min meningsløse Fuglekvidder
Kan dø og glemmes uden mindste Skade.

2.

Tørke.

Den blanke Klode sidder der og skinner,
Og ingen Sky afbryder Himlens Flade,
Folk gaa og stønne paa den laare Gade,
Og Støvet hvirvles om og Øiet blinder;

Og Blomsten hænger med de fine Blade,
Insektet trygt sin Væv i Træet spiuder,
Og Engens Teppe blegner og hensvinder
Med Bondens Haab om spækket Paug og Lade.

Og som Naturens Liv min Sjæl maa smægte;
Den fik i Arv ej denne golde Styrke,
Som Savn og Længsel rolig kan fornægte;

Dens lyse Perspektiv er tabt i Mørke,
Og Fantasies Drømmebørn vanslægte,
Og Haabets Rosentræ gaacr ud af Tørke.

8.

Amor paa Svanen.

Hvi sidder Amor mellem Svanens Vinger?
Hvi bruger han Apollos Fugl til Ganger?
Han er jo hverken Digter eller Sanger,
Og slaar for Spøg kun Lyren med sin Finger.

Paa Havets Flod han ej sit Bytte langer,
Og sjeldent kun sig op til Æthren svinger,
Men helst omkring blandt Rosenbuske springer
Og i sit Net de unge Hjerter fanger.

Nei! Sanger er han ej af Navn og Ære;
Men det bevidne alle Kunstens Præster,
At Andre han at synge nok kan lære.

Hvis nu til Hine ikke Lid Du fæster,
Saa prøv ham! Du skal se, det dog kan være,
At Amor er den bedste Syngemester.

4.

Plantelivet.

De spæde Planter fødes og ernæres,
I Lysets Straalebad de glæde svømme,
Af egen Kalk de Himlens Draaber tømme,
Og mades af den Jord, hvoraf de bæres.

Fra Saften, som i dunkle Celler gjæres,
Til Blad og Blomst de stærke Farver strømme,
Og i den søde Duft udaandes Drømme,
Som ubevidst af Jord og Himmel læres.

Den store Mængde Plantelivet vrager,
Fordi det er saa fordringsløst og stille;
Men hvem dets tause Virken til sig drager,

Har fundet der saa lædskende en Kilde
Med Bod for Sorg og Savn og bange Klager,
Med Trøst og Haab og Fred og Glæder milde

Med en Sølje.

Deroppe i Norges Dale,
Bag Fjeldets graahærdede Væg,
Hvor Fossen buldrer sin Tale,
Og Granen ryster sit Skæg;
Hvor nu det isnende lufter
Og fast intet Liv er at se,
Men Hæggen om Vaaren duffer
Og drysser sin Blomstersue.

Der vandrer den unge Jente
Ad Sommerens grønne Li
Og synger sin gamle bekjendte,
Vemodige Melodi,
Og Echo fra Klippenarou
Og Skovens Dyb giver Svar,
Det er, som hele Naturen
En Stemme i Saugen har.

Thi hele Naturen spejler
Sig i hendes drømmende Sind:
Derinde den Morgensky sejler,
Som rødmer om Fjeldets Tind;